

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Formålet med lovforslaget

Formålet med lovforslaget er gennem en lovmæssigt fastsat autorisationsordning for tandplejere at øge forbrugernes sikkerhed og den generelle service inden for tandplejen samtidig med, at tandplejere kan udøve selvstændig virksomhed, hvor de tidligere var hjælpekraft for tandlægerne. Dette gennemføres ved, at kun den, der fra Sundhedsstyrelsen har modtaget autorisation, må betegne sig som tandplejer, samtidig med at virksomhed som tandplejer kun må udføres af personer, som har opnået autorisation.

Der ligger en forbrugermæssig tryk i, at man gennem en autorisationsordning let kan identificere tandplejere, samtidig med at det offentlige garanterer for de uddannelsesmæssige kvalifikationer.

Samtidig forpligtes tandplejere til, i lighed med hvad der gælder for andet autoriseret sundhedspersonale, at udvise omhu og samvittighedsfuldhed i deres virke som tandplejere, jf. § 10.

2. Nærmere om lovforslaget

Autorisation kan efter forslaget kun opnås af den, der har bestået en af Undervisningsministeriet godkendt uddannelse for tandplejere. Med den foreslåede autorisationsordning opnår tandplejere adgang til udøvelse af selvstændig virksomhed som tandplejer uden forudgående henvisning fra en tandlæge.

I forbindelse med lovforslaget er det aftalt med Undervisningsministeriet, at tandplejeruddannelsen samtidig udvides fra 2 til 2½ år, hvorved uddannelsen styrkes på en række tandlægefaglige områder med henblik på udøvelse af selvstændig tandplejervirksomhed. Som en konsekvens af denne ændring af uddannelsen etableres med lovforslaget en overgangsordning for allerede uddannede tandplejere.

Den foreslåede autorisationsordning medfører ingen ændringer i, at tandplejere er omfattet af Sundhedsstyrelsens tilsynsvirksomhed, og at klager over tandplejernes sundhedsfaglige virksomhed bliver varetaget af Sundhedsvæsenets Patientklagenævn.

3. Baggrunden for lovforslaget

Med Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 230 af 29. april 1974 om tandplejere blev tandplejere indført i tandplejen som en hjælpekraft til aflastning af tandlægen i dennes kliniske og forebyggende arbejde.

Efter denne bekendtgørelse kan personer, der har gennemgået uddannelsen som tandplejer, anvendes som medhjælpere ved instrumentel behandling i forbindelse med patientundersøgelser, fjernelse af hårde og bløde tandbelægninger, afpuddning af tænder m.v. Efter de gældende bestemmelser skal tandplejernes behandling udføres efter tandlægens instruktion og under dennes tilsyn, hvorved menes, at tandlægen har ansvaret for, at tandplejerens arbejde er fagligt forsvarligt.

Baggrunden for, at tandplejere blev indført i tandplejen, var den udbredte forekomst af tandsygdomme i befolkningen, samtidig med at der var mangel på tandlæger.

Tandplejeruddannelsen blev oprettet som en kort videregående uddannelse af to års varighed. Formålet med uddannelsen var, at de færdiguddannede tandplejere skulle opnå sådanne kundskaber samt praktiske og kliniske færdigheder, at de var kvalificerede til at varetage sundhedsfremmende, sygdomsforebyggende og terapeutiske opgaver i overensstemmelse med skiftende samfundsbehov.

I tiden efter indførelsen af tandplejerne i tandplejen viste det sig vanskeligt for de uddannede tandplejere at finde beskæftigelse. Sundhedsstyrelsen nedsatte derfor i 1991 efter opfordring fra Sundhedsministeriet en arbejdsgruppe sammensat af repræsentanter fra Sundhedsministeriet, Sundhedsstyrelsen, Skolerne for Klinikassistenter og Tandplejere, Tandlægeuddannelsen samt de faglige organisationer på området. Arbejdsgruppen skulle identificere de bestående problemer for tandplejerne og fremkomme med forslag til løsninger på dem.

Arbejdsgruppen afgav i december 1993 en rapport om tandplejernes funktionsområde og beskæftigelsessituation (Tandplejerrapporten). Arbejdsgruppen var enig om at foreslå: